

ninger gennem nogle Aar kommer til at se, at man har taget urigtige Bestemmelser i Fattigloven, og at Byrden kommer til at fordele sig forkert, saa er jeg overbevist om, at man bliver nødt til at rette paa dette Forhold ved en anden Fordeling, og det vil man da rimeligvis gjøre ved at sige: Ja, vi henvende os til større Centre, vi lægge det ud til større Kredse. Jeg skal gjøre opmærksom paa, at der allerede i Lovforslaget er en Tendents hertil. Den findes allerede i Loven med Hensyn til Landdistrikterne, der, hvor man har ladet en Del Udgifter gaa over paa Amtskommunerne. Medens jeg omtaler denne Fordeling, skal jeg tillade mig at gjøre opmærksom paa, at der er kommet et nyt Princip ind, som jo forøvrigt allerede er berørt af Forskjellige og forsvaret af den høitærede Indenrigsminister, nemlig Reglerne om en anden Fordeling af visse særegne Udgifter, der netop høre til dem, jeg før omtalte, idet man fordeler dem efter Folketallet paa Landet og i Byerne. Jeg tror, at der kan gjøres en meget væsentlig Indvending mod denne Fordeling, og Indvendingen er forøvrigt allerede fremkommet, saa vidt jeg husker fra det ærede Medlem, som først havde Ordet i denne Sag (Schjorring); men jeg skal dog dvæle derved et Øieblik, fordi det har nogen Betydning. Jeg skal ikke negte, at man godt kan skabe et saadant Grundlag for Fordelingen, og det kan i og for sig være ret naturligt. Men for mig har det Betydning, hvad Veien man i det Hele er slaaet ind paa her i Landet i kommunal Udvikling. Hvis man var slaaet ind paa det, som tydelig var Grundlovens oprindelige Lante, nemlig felles Kommunal-Bestyrrelse for By og Land, saa vilde jeg finde det naturligt, at man gik denne Veien, men man er ikke slaaet ind paa denne Veien, og der er ingen Tendents hertil, og der er intet Ønske fra Byernes Side om at gjøre det. Derfor synes jeg, det er uheldigt, at man skaber Forhold, for hvilke man ikke kan gjøre nogen Stemme gjældende af de Autoriteter, der ellers have med de kommunale Forhold at gjøre, valgte Autoriteter, som ellers have Beslutningsret i disse Sager. Man kommer her ind paa ubetingede Afgjørelser af Amtmændene og Indenrigsministeriet, og disse skal man efter min Mening efter det Spor, vi ere komne ind paa, ikke paatale uden i høist nødvendige Tilfælde. Altsaa kan jeg ikke finde Andet end at denne Indvending, om den end til en vis Grad er formel, har noget at betyde. I Motiverne erkjendes dette ogsaa tilbøieligt, naar det hedder, at det ikke har nogen særlig Betydning for den foreslaaede Fordeling, at der ikke findes

ingen Organisation af den overordnede kommunale Virksomhed. Jeg tror derfor, at det var heldigere, om man kom ind paa og blev staaende ved det, som tidligere har været foreslaaet i Lovforslaget, og som har været vedtaget i Landstinget.

Sagd: Hvad jeg havde at bemærke angaaende Lovforslagets enkelte Bestemmelser, kan jeg forbigaa, da det i alt Væsentligt er udtalt af foregaaende Talere, og jeg kunde altsaa for saa vidt have frasalbet Ordet, naar ikke min ærede Nabo, det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgfreds (Holstein-Ledreborg) havde kastet en Brand ind i Forhandlingen, som jeg nok tror, at det er nødvendigt at sætte en Fod paa. Han erklærede, at de Trængende havde en Ret til at fordrø Understøttelse paa Grund af den Ret, som Staten eller Samsundet havde begaaet imod dem -- endog gennem Slægled. Denne Naastand maa jeg nedlægge den bestemtteste Indsigelse imod. Jeg anerkjender ikke nogen saadan Ret, og jeg tror heller ikke, at Grundloven anerkjender den; den Ret, vi anerkjende for de Trængende til at vente Understøttelse af Staten, er begrundet i noget langt Høiere end det, som den ærede Taler hentydede til; den er begrundet deri, at vi leve i en kristelig Stat og ere et kristeligt Folk, hvor høiere Barmhertighedshensyn end de, der kunne udledes af en saadan Ret, gjøre det til en Pligt for os at sørge for de værdige Trængende. Naar derimod Druffenbolten ledfindig og ligegyldig udelægger sin Stilling og Formue; naar løvsagtige Kvinder overbefolke Sognet med deres Afkom, dristigt stolende paa, at Sognet skal ernære dem og Børnene, uden at de behøve at gjøre sig Befyringer i den Henseende; naar Vagabonderne, som daglig formere sig, hverken befyrer sig om at sørge for den Dag i Dag eller for den Dag i Morgen, fordi de stole paa deres formentlige Ret til at fordrø, at Sognet skal sørge for dem, saa siger jeg, at disse Personer ikke have anden Ret end den, som Misbrug af Loven giver dem. Jeg kan i alt Væsentligt henholde mig til, hvad det ærede Medlem for Aarhus Amts 3die Valgfreds (N. Jensen) udtalte. Det Maal, som han i Følge sin temmelig klare Udtalelse efterstræbte, var, at den værdige Trængende, som uforstyldt er kommen i Nød, skulde hjælpes med stærlig og redbon Haand, hjælpes, saa vidt som Forholdene gjorde det muligt, ud over den sørgelige Trang, som han uforstyldt er kommen i, men at man ved Siden deraf maa beskytte den strebsomme Mand eller Familie, der arbejder i sit Ansigts Svøb for at